

Μετάφραση: Κ.Χ.Μύρης

Σκηνοθεσία: Σωτήρης Χατζάκης

Σκηνικά: Έρση Δρίνη

Χορογραφίες: Δημήτρης Σωτηρίου **Κοστούμια:** Γιάννης Μετζικώφ

Μουσική: Σαββίνα Γιαννάτου

Σύνθεση κρουστών: Πέτρος Κούρτης **Φωτισμοί:** Αντώνης Παναγιωτόπουλος

Βοηθός σκηνοθέτη: Ιωάννα Κώση

Διανομή:

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Φιλαρέτη Κομνηνού

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Αλέξανδρος Μυλωνάς **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ:** Ταμίλα Κουλίεβα

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Αλέξανδρος Μούκανος **ΓΕΡΩΝ:** Αρτώ Απαρτιάν

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Γιώργος Χρυσοστόμου

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ: Αγορίτσα Οικονόμου

Συμμετέχει -14 μελές Χορός Γυναικών:

Βασιλική Βλάχου - Χρυσάνθη Γεωργιάδου - Ανδρομάχη Δαυλού - Ευγενία Ζέκερη -

Ζωή Κατσάτου - Σταυρούλα Κοντοπούλου - Λίλλυ Μελεμέ - Αγορίτσα Οικονόμου -

Βαΐα Ουγιάρου - Ελένη Ουζουνίδου - Ιρις Πανταζάρα - Μαρία Τοκμάκη - Μαρίζα Τσάρη -

Ρεβέκα Τσιλιγκαρίδου.

Ευριπίδη "Ιφιγένεια Εν Αυλίδι"
ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισας "Θεσσαλικό Θέατρο"

Σκηνοθεσία: Σωτήρης Χατζάκης

Πρωταγωνιστούν:

Φιλαρέτη Κομνηνού

Αλέξανδρος Μυλωνάς

Ταμίλα Κουλιέβα

Αλέξανδρος Μούκανος

Αρτώ Απαρτιάν

ΠΕΜΠΤΗ 30/08

Η Ιφιγένεια εν Αυλίδι είναι κατά τη γνώμη μου, ένα από τα κορυφαία κείμενα του αρχαίου ελληνικού δράματος. Και αυτό γιατί, πέρα από τις δημιουργικές του αρετές, με εξαιρετική για την εποχή του τόλμη, διαρρηγνύει τον ορίζοντα του Ομηρικού έπους και αποκαθλώνει τις ηρωικές μορφές του. Με όπλα τη σοφιστική αμφιβολία και την διαλεκτική ανάλυση, θα κατεβάσει από τα βάθρα της, όλη την ηγετική ομάδα της εκστρατείας εναντίον της Τροίας. Κι ένας, ένας, θα παρελάσουν, γυμνοί από τ'αξιώματά τους, μπροστά στην κριτική μας σκέψη, οι ήρωες: Ο Αγαμέμνων, πατέρας-δολοφόνος της κόρης του. Ο Μενέλαος, δεινός δολοπλόκος και διαχειριστής του ανίερου σχεδίου. Ο Αχιλλέας, επηρμένος οιστρήλατος, με υπέρμετρο ενδιαφέρον για την υστεροφημία του. Ο Οδυσσέας, ιντριγκαδόρος και επικίνδυνος μνηστήρας της εξουσίας. Ο μάντης Κάλχας, καιροσκόπος και αναμεμιγμένος στους σχηματισμούς δυνάμεων. Τί είναι λοιπόν μια εκστρατεία που στελεχώνεται από τέτοιους "ήρωες"; Η απάντηση βρίσκεται στην ίδια την Ιλιάδα του Ομήρου. Η υπερβολή (;) στο στοιχείο της σφαγής, στο μοτίβο των άγριων φόνων που επανέρχεται σπειροειδώς σ'όλο το κείμενο, μας αποκαλύπτει σχεδόν μινιμαλιστικά το κεντρικό αίσθημα θεών και ανθρώπων στις μάχες: τη δίψα. Διψάνε οι πολεμιστές, οι θεοί-προστάτες τους, μα και η γη -οριστικός παράγοντας- για αίμα. Και αυτό το στοιχείο του ακόρεστου φανερώνει την πραγματική φύση αυτού του πολέμου. Μία βαρβαρότητα εντελώς απαραίτητη στον ιστορικό ρου, για πέρασμα από ένα πολιτισμό στον άλλο, για το θρίαμβο του νικητή και την ισοπέδωση του νικημένου. Όμως το φυτίλι αυτής της άγριας έκρηξης, βρίσκεται πίσω, πέρα από τη θάλασσα, στα στενά της Αυλίδας. Και είναι ένα κορμάκι κοριτσιού, ένα κλωρό κλαράκι νυφούλας άμωμης και άμεμπτης που έρχεται ανύποπτη για γάμο. Αυτήν ακριβώς την λευκότητα, την απόλυτη αθωότητα επιλέγει ο χρησμός, σύμφωνα με τους αρχαίους κανόνες αποφόρτισης της κοινότητας μέσω του αποδιοπομπαίου τράγου ή του φαρμακού. Ο αίρων τις αμαρτίες του συνόλου θα θανατωθεί και θα καθ-ιερωθεί για να ξεμπερδέουμε και με τις ενοχές. Έτσι ο αθώος θα γίνει φάρμακο και φαρμάκι για τους θύτες που έχουν ήδη απωλέσει συλλογικά κι ατομικά την αθωότητά τους. Κι η εκστρατεία θα γίνει αφήνοντας πίσω ένα χορό, που έχει διανύσει οδυνηρά γοργά την απόσταση από την κοριτσιίστικη ανυποψία στον ώριμο θρήνο και μια πέτρινη μάννα, μια ξεραμένη μήτρα, την Κλυταιμνήστρα. Με τους φόνους του πρώτου της άντρα Τάνταλου και του μικρού της παιδιού (σκοτώμένοι κι οι δυο από τον Αγαμέμνονα), χαραγμένους στην ψυχή της, η τραγική Κλυταιμνήστρα, χάνοντας ένα ακόμα παιδί, θα παραδοθεί από τον Ευριπίδη, μέσα από ένα χρονικό παιχνίδι, από το μέλλον στο παρελθόν, στην Ορέστεια του Αισχύλου.

Σωτήρης Χατζάκης
Αθήνα, Μάιος 2007